

Съврено

Дво „Съгласие“

— НЕЗАВИСИМЪ ИНФОРМАЦИОНЕНЪ ВѢСНИКЪ —

Абонаментъ 30 л. за 6 мѣсѣци

ОБЯВЛЕНИЯ: търгов. реклами по 1-20 лв., кв. см., държавни и общински по 2 лв. на лума: го-дежни, венчални, благодарности по 40 лв., малки обяв. 20 лева

Гл. редакторъ Петко Пав. Поповъ

Редакторъ подлистника

Река П. Попова

издава аген. „МЕЛПОМЕНА“

Всичко се изпраща

адрес: Редакция на

вѣсникъ „СЪВЕРНО ЕХО“

Плѣвенъ

Печатница „ЕДИНСТВО“

Нѣма по-неблагодаренъ народъ отъ бѣлгариѣ: тия които прѣзъ четиридесетъ и пять години му създадоха редъ, законъ и свободи, които четиридесетъ и пять години го водиха къмъ прогресъ и култура, днесъ, за да се осигури за по-дълго властуването на десетъ души, сѫтикати въ затвора.

Превожни извѣстия

Отъ къмъ Неврокопско и Петришко се носятъ тревожни вѣсти. Тамошното население, притиснато отъ администрацията, е било принудено по заповѣдта на нѣкой войводи отъ лагера на Т. Александровъ да се мобилизира и около 3000 души подъ команда на извѣстния Алеко паша, нападнали Неврокопъ и поканили администрацията да се отегли и оправди града. Завѣрзано било формално стражене, което е продължавало два дни. Резултата отъ него, споредъ в. „Радикалъ“ администрацията, се е отеглела и напуснала града, като оставила и много жертви. Слѣдъ това Алеко се отдръпнала заедно съ мобилизираното население въ плани-

ната, като прѣдалъ града на пристигналите войски членъ.

Изобщо положението изъ този край е много сериозно. По него министерския съвѣтъ е заседавалъ вчера но какво е рѣшилъ, е гизвѣстно. А кой е виновенъ за тия опасни събития? — В. въ „Зора“ въ една статия, въ вчерашния си брой, заключава така: „Ония които изпращатъ и тѣрпятъ катили за администратори изъ този край; ония, които прѣслѣдватъ мирните граждани, защото имъ били политически противници; ония, които съ своята бѣсна прѣлъдванія създаватъ нелегали, ония, които безжалостно интрениратъ семействата имъ.“

19 Ноември!

Равнодушие и тѣла апатия съ обзели по-широкитѣ слой-ве отъ бѣлгарското гражданство, и то въ дни най-сѫдбоносни и застрашителни. То е, като че ли само нѣмъ свидѣтель и съучастникъ на собствената си трагична участ.

Нему, като че ли липса национална гордостъ и трѣзво резонно анализиране на събитията, които за голѣмо нещастие станаха на послѣдъкъ въ страната ни.

А Бѣлгария е поставена на кръстопътъ, тя е изправена предъ дверитѣ на своята гибель и кризата, които по-часто-ящъ прѣживава, едвали нѣма да и костува нѣйното сѫществуване.

Слѣдъ тѣрновските сѫбития, слѣдъ чудовищните мѣрки, които днешното „народовластническо“ правителство взе, за да осигури за по-дълго властуването си, атмосферата стана по-натегната и още по-задушна, когато гражданството подъ страха на прѣслѣдования, е заставено да се дезинтересира отъ работите на собствената си родина.

И оная малка частъ отъ него, която остана съ вѣра, че ще се намѣри единъ благоприятенъ изходъ на това положение, се нареди по-збито около трибуната на своя протестъ. Но, какво сѫ въ състояние да на правятъ тия малко народни труженци, когато повечето мѣлчай, криятъ се, на даже от-

Около спорътъ Обовъ-Дафиновъ

Слѣдъ дѣти взаимни нападки и обвинения единъ срѣщу другъ между министъръ Ал. Обовъ и бѣшая окр. управителъ Н. Дафиновъ, наят сътъ настажи по-стрѣнне. Тоя споръ бѣше довѣръ, работата до тамъ, че съюза ѝ постави предъ формално възъплънение, въ кое то дружба и гъщъ да се раздѣлятъ въ „честни“ и „безчестни“.

Единия и другия се оправдаваха, че били скарани отъ заинтересовани хора на черния блокъ (!) и че всичко това кое то се писало било само шантажъ.

При това самооплъване, граждансътъ стъпъ въ недоумѣніе. То неможе да се помирѣ съ мистъръ, какъ слѣдъ като се изнесоха толкова работи и на двамата имъ се гласува абсолютно довѣрие.

Знайтъ се обаче, антрефилетата на министъръ Ал. Обовъ въ в. в. „Дневникъ“ „Миръ“ и „Побѣда“ срѣщу новия му приятелъ, който се дава подъ сѫдъ отъ дирекцията по Т. П. С. за разни злоупотрѣблени. Помнятъ се и статиите на Дафинова въ „Землѣделска защита“ противъ министъра и дирекцията и думите казани предъ насъ:

„Обществото има да чуе тѣпъръ интересни работи, защото за съмѣтка на министъръ Обовъ, немога да понесъ срамътъ и отговорността предъ дружбите въ окръга.

Знайтъ се и се помнятъ много още работи, но тъ се помириха.

А зашо се помириха, знае се и това: то стана подъ страхъ да не се разници и разѣпли съюза и да използва врага. Но това помирѣніе е изкуствено, прѣсилено, врѣменно и нетрайно, защото гангрената която разяжла не само плѣвенските дружби, но и цѣлия землѣделски съюзъ, нѣма да се излѣкува съ подобни примирѣнія. Драгиевъ право каза: „Пожаръ никой не може да изгаси всрѣдъ дружбашките срѣди, защото той се подпада отъ възгоръ“. И излишна е деклараціята на окръжното настоятелство на плѣвенските дружби, която се печати въ последния брой на „Землѣделска защита“, „че въ плѣвенския окръгъ има пълно съплънение“ и пр.

Каква самоиздама! Защо това не се съобщи предъ два

Брой 39

гр. Плѣвенъ 23-Х. 1922 г.

Година. II

Народно Осигурително Дружество

БАЛКАНЪ

ВЪ СОФИЯ

Основано 1895 година

Капиталъ, запасенъ фондъ и резерви 0,000,000 лв.
Осигоренъ капиталъ по клона Животъ 150,000,000 „
125,000,000“

„Балканъ“ дѣлжи доброто си име и голѣмия си успѣхъ на своето солидно управление, на ефтините премии и най-износи условия за осигуряване по клоновитѣ:

„ЖИВОТЪ“, „ПОЖАРЪ“, „ТРАНСПОРТЪ“, „ЗЛОПОЛУКА“ и „ПОПУЛЯРНИ“.

Осигурете себе си, жената и дѣцата си при „БАЛКАНЪ“. Съ осигуряването се обезпечава бѫдещето на всѣко съмѣтство по най-лесенъ начинъ. Само осигурените по клона „Животъ“ при „БАЛКАНЪ“ могатъ да се ползватъ съ кооперативно участие въ печалбѣ и улисненіята, които Дружеството прави на клиентите си.

Деятелни агенти и агенти се назначаватъ въ всѣко врѣме отъ Главната Дирекция на Дружеството въ София.

Панайотъ Василевъ

срѣщу кѫща музей съобщава на всички граждани, граждани ученици и ученици, че въ магазина му ще намерятъ голѣмъ изборъ: МЖЖИ ГОРНИ РИЗИ отъ разни плаове, БѣЛИ СВАДБЕНИ, за даръ ДОЛНИ РИЗИ И ГАЩИ.

ВРАТОВРЪСКИ, РЖКАВИЦИ, ЧОРАПИ, КЪРПИЧКИ, СУКНЕНИ ШАПКИ, ФОРМЕНИ УЧЕНИЧЕСКИ БАРЕТКИ, ФУРАЖКИ ДР.

Най-ефтино е при ПАНАЙОТ ВАСИЛЕВЪ.

Донна Сола, която той иска да похити и която е за него олицетворение на листината, права дата и любовната. Еднакво съмѣтливъ, любящъ и честен душа на Мооръ и Хернани се различаватъ само по нюанси на своята пориви, въ своята съвращанія и разбирая на истината, доброто и човѣшкото величие. До като за Мооръ любовта на Амilia звучи като загълъхнало ехо, за Хернани тя е всичко, импулсъ и пътеводенъ фъръ. Не напразно сѫщия Хюго каза въ своята „Клѣтница“ така: „Съвокупността на цѣлата вселена въ едно сѫщество, въздигането на това сѫщество до степенъ на божество, ето що въ любовъ. Това е и Донна Сола за Хернани. Хернани или разбойникъ отъ Сарагоса се явява като единъ силенъ отпоръ на режима, който е тежъкъ надъ испанския народъ прѣзъ XV и XVI столѣтие. Той е царь на Арагонските и Каталонските планини и гори — както Карль Мооръ е царь на Бахемските гори — Хернани е заточеникъ, изгнаникъ, леглото му въ шумата и скали, а буритъ го приспиватъ. Душата му е бурна, неспокойна и широка като океана, чувствата му сѫвъзшеникъ ато полѣта на орела въ шеметни лазури. Донна Сола е за него символъ на най-висшата красота, висшата правда и добродѣтель които единъ царь и единъ старецъ на сила искатъ да му отнематъ. Въ името на тия добродѣтели той и испива фликона съ отровата, както Христосъ пие оцета отъ гъбата жертвтвайки се за човѣчеството.

Изъ между своите драматични герой Викторъ Хюго издига Хернани въ най-величествена поза на срѣдно-вѣковъ истиински рицарь — благородникъ, за когато любовъта е най-великиятъ стимулъ къмъ божественото откровение. Като драматическо произведение, Хернани е единъ паметникъ, издигнатъ отъ Хюго заувѣко-вечаване на либерализъма въ книжнината и като най-открое-вънъ изразителъ на страстите и нравът въ онази епоха.

Ал. Гюровъ.
(артистъ)

